

№ 209. Кіевъ — Кіевъ
Драматическій театр. (Соборна площа)
Театръ драматическій Кіевський.

ТЕАТР КОРИФЕЇВ

— У фотоскопіі зображено Драматическій Театръ Кіевський. № 209.

• Театр корифеїв — це перший професійний Український театр. Його було відкрито 1882 року в Єлисаветграді, і в цей рік український театр відокремився від польського та російського.

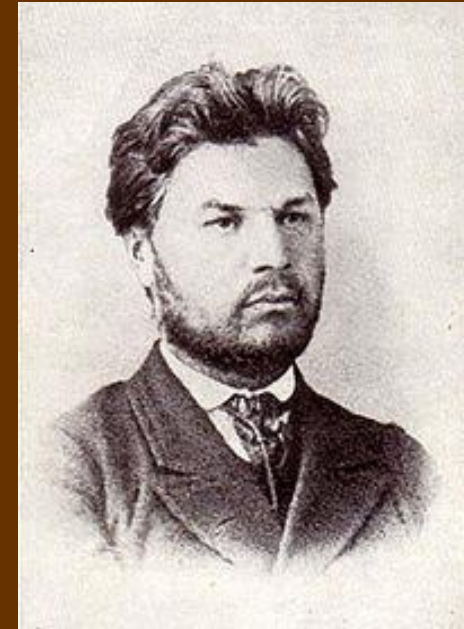

Засновники:

М.Кропивницький

М. Садовський

Засновником театру був Марко Лукич Кропивницький, що володів усіма театральними професіями.

Після нього найдіяльнішим був Микола Карпович Садовський, що боровся за українське слово та український театр за часів їх заборони.

Царські укази про заборону українського слова і національного театру, а також безліч чиновницько-бюрократичних гальм хоч і сповільнювали розвиток української драматургії, заважали її розвитку, проте знищити не могли. В кінці 70-х років українське акторське мистецтво, сам театр набрали виразних суспільно-громадських функцій, сприяли піднесенню національної свідомості народу.

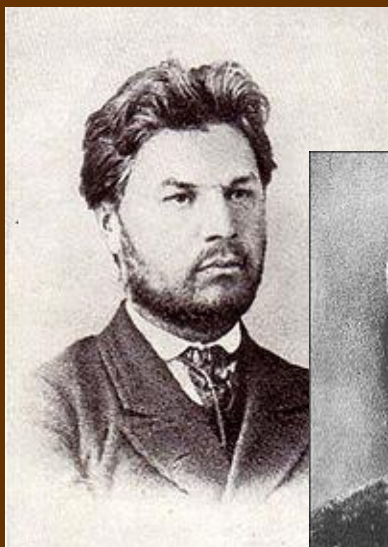
Цей театр прийнято називати театром корифеїв. Слово "корифей" — грецьке. У давньогрецькій трагедії корифеєм називали керівника хору або заспівувача, іншими словами — ватажка митців. У сучасному розумінні слово "корифей" означає людину, яка є найвизначнішим діячем у певній сфері мистецтва.

Стиль театру, що поєднував драматичне й комедійне дійство з музичними, вокальними сценами, включаючи хорові й танцювальні ансамблі, вражав суто народною свіжістю й неподібністю до жодного існуючого театру.

Скрізь, де українські актори давали вистави, вони мали незмінний успіх.

Основи нового українського театру заклав М. Кропивницький, який створив прекрасну трупю акторів й особливу увагу приділив режисурі. Якщо досі кожен актор грав відокремлено, то Кропивницькому вдалося створити такий колектив, де творча індивідуальність одночасно й зберігала себе як високоталанови ту особистість, і доповнювала своєю грою гру інших артистів.

М. Кропивницький сам шукав і вчив своїх акторів:

М.Кропивницький

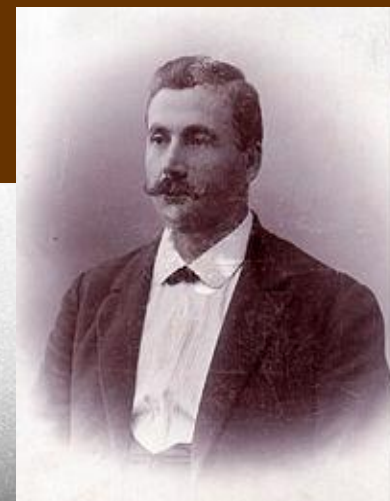
М. Садовський

Г.Затиркевич-Карпинська

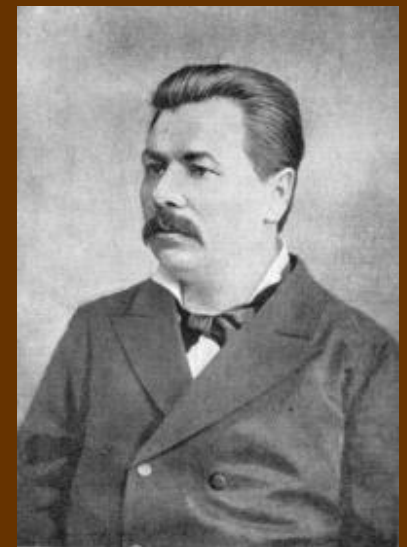
М. Заньковецька

П. Саксаганський

Батько українського театру

- 10 січня 1882 року Марком Кропивницьким здійснено постановку п'єси Т.Шевченка “Назар Стодоля”
- М.Л. Кропивницький стає драматургом та театральним діячем

Керівником стає Михайло Петрович Старицький

- На утримання трупи він використав гроші з продажу свого маєтку
- Розширив персонал трупи
- Створив власний оркестр
- Підвищив платню акторам

"Зложилася трупа, - писав І. Франко,- якої Україна не бачила ані перед тим, ані потому, трупа, яка робила фурор не тільки по українських містах, але також у Москві і Петербурзі, де публіка часто має нагоду бачити найкращих артистів світової слави".

Музичне оформлення здійснював неперевершений Микола Віталійович Лисенко

Корифеї українського театру працювали в різних жанрах сценічного мистецтва, їхній тетр піднімався вище і вище, несучи глядачеві узагальнений образ хоч пригнобленого й убогого, але живого й нескореного народу. Недарма царський уряд не раз і не два обмежував творчі можливості українського театру, забо роняв вистави, намагався не допускати на сцену серйозних тво рів, дозволяв виключно розважально-комічні.

У 1881 році після довгих років боротьби корифеїв українці одержали можливість ставити вистави українською мовою. При всіх обмеженнях і умовностях (перед кожною українською виставою мусила відбутися російська) цей крок міністерства внут рішніх справ хоч трохи легалізував український театр.

Багатогранним був талант письменника і драматурга **М.П. Старицького**. Дбаючи про розширення репертуару українського театру, Старицький вправно обробив ряд сценічних п'єс різних авторів та інсценізував багато прозових творів українських та зарубіжних письменників: “За двома зайцями”, “Різдвяна ніч”, “Тарас Бульба”, “Сорочинський ярмарок”, “Утоплена”, “Циганка Аза”.

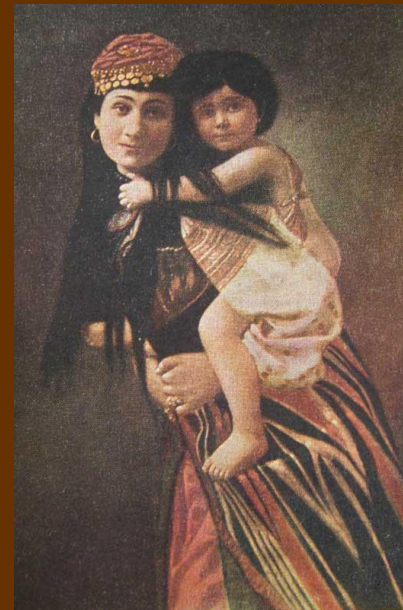
Найзнаменитіші вистави:

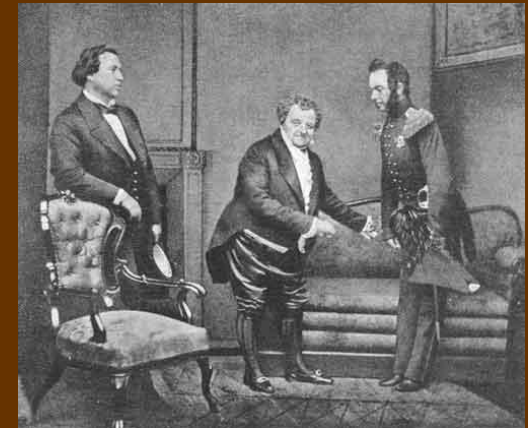
Городничий ревізор

Олена Глитай

Циганка Аза

Лихо з розуму

У 1885 році єдина досі театральна труппа розділилася: М. Кропивницький зі своїми акторами відокремився від М. Старицького і його прихильників. Обидва колективи відразу ж почали самотійне творче життя.

Проте саме ці колективи з провідними акторами творили славу українського театру. Про гастролі корифеїв гаряче відгукнувся І. Франко, назвавши вистави у Петербурзі тріумфом українського мистецтва, а К. Станіславський у 1911 році писав: "Такі українські актори, як Кропивницький, Заньковецька, Саксаганський, Садовський — блискуча плеяда майстрів української сцени, увійшли золотими літерами на скрижалі історії світового мистецтва..."